Från parlamentet i Ottawa.

Revy av en medlem i parlamentets pressgallery.

Ottawa den 9 juni 1924.

Sir Henry Drayton's mycket omtalade attack på järnvägsbudgeten blev synnerligen kortvarig och lam. Man kan säga, att den var av nästan opartisk karaktär och utmynnade i ett amendement, som fordrade, att en stående parlamentskommitté skulle utnämnas, till vilken alla beräkningar för De Nationella järnvägarna skulle hänskjutas, och vilken skulle bemyndigas, att vid behov inkalla och insvära vittnen. Till Sir Henrys förvåning har regeringen visat sig villig, att acceptera ett konstruktivt förslag och har i Underhuset motionerat om tillsättandet av en dylik kommittté.

Detta är en synnerligen värdefull koncession från regeringens sida och visar, att premierministern samt hans kolleger sätta en öppen, orädd och affärsmässig administration av de Nationella järnvägarna över sin egen politiska prestige eller sitt partis intressen. Den nya kommittén kommer att isynnerhet handhava s. k. "closed business", vilket betyder, att den kommer att handhava sådana saker rörande järnvägssystemets operationer, vars offentliggörande även i den mest fördelaktiga dager under olägliga tillfällen, kan inverka skadligt på järnvägarnes välfärd eller omöjligt ge de konkurrerande järnvägarna kännedom om det nationella järnvägssystemets planer.

Senaten ändrar taktik.

Då den canadensiska pressen fann, att Senaten efter tre eller fyra dagars behandling av bibaneförslagen, visade tendenser att lägga alla möjliga hinder i vägen för Sir Henry Thortons järnvägsprogram, reste den sig till häftig revolt. Ett par tidningar togo ledningen, andra följde snart efter och den allmänna opinionen upprördes till en sådan grad, att till och med de reaktionära elementen i Överhuset drog öronen åt sig. Underhuset förenade sig i en kraftig och enhetlig begäran av Senaten om "hands off" järnvägsförslagen och ett flertal ledamöter uttalade på ett rätt så tydligt och öppet sätt vad man tänkte om de, som sökte blockera utvecklingens hjul. I förstone visade sig Senaten morsk och uttalade en uttrycksfull och formell protest mot det förbiseende av Senatens äldriga värdighet som underhuset visat, — men i nästa ögonblick vände den sitt ansikte andra vägen och sökte reparera de skador, som redan gjorts. Det var en veritabel njutning att iaktta järnvägskommitténs förhandlingar dagen efter denna formella protest gjorts, isynnerhet för dem, som övervarit liknande sammanträden veckan förut. Man fäste all möjlig uppmärksamhet vid de uttalanden som gjordes av de nationella järnvägarnas sakkunniga och rådgivare, och flera bibaneförslag antogos utan vidare. Senaten har handlat klokt att åtminstone skenbart förändra sitt ställningstagande gentemot järnvägsprogrammet och de politiker, som sätta publik-ägandeskap-principen högre än sina partipolitiska ambitioner. Hoppas, att senaten ej måtte återvända till sitt förra ställningstagande av fientlighet och obstruktiv kritik.

Dog på slagfältet.

En av Underhusets mest dugliga ledamöter, J. A. McKelvie, konservativ representant för Yale (Cariboo), B. C., avled i f. v. med en nästan tragisk plötslighet. Mr McKelvie har varit ledamot av Underhuset sedan 1920, och har under denna tid gjort sig känd som en mycket duglig man, förenande plikttrohet och fasthet i principer med ett mycket hjärtligt sinnelag och en tilldragande personlighet. Han talade sällan, men då han talade var det med en skribents tydlighet och precision — mr McKelvie hade nämligen varit tidningsman med årslång erfarenhet — och hans uppfattningar respekterades av alla. Endast några timmar före sin död, satt han i sin stol, ehuru ej vid bästa hälsa, och hans många vänner såväl som hans väljare kunna med sorgbemättad stolthet säga "att han dog på sin post".

Söker kompromiss i kyrko-föreningsfrågan.

"Kyrko-föreningen" — ingen drömmer om att tala om densamma som en motion — är ännu inför kommittén och måste kvarstanna där tills den Presbyterianska Kyrkans allmänna konferens, som f. n. pågår i Owen Sound, avslutats. En bitter kamp kommer otvivelaktigt att utkämpas i Underhuset i händelse såväl en minoritets- som majoritetsrapport inlämnas från kommittén och med anledning därav göras alla möjliga ansträngningar för att åstadkomma en kompromiss innan motionen framlämnas. Varesig kompromiss kan åstadkommas eller ej, så måste i alla händelser frågan snart komma inför kammarens överläggning. Hurusvida mr Browns motion som inlämnades i Underhuset förliden vecka och avsåg upphävandet av det allaredan antagna amendementet, vilket avsåg uppskjutande av lagens ikraftträdande för en tid av tre år, tills att saken avgjorts genom rättegång, kommer att upptagas för behandling återstår att se. Kommittén kommer att återupptaga sitt arbete nästa onsdag (18) och denna nya resolution kommer troligen att diskuteras endast om kommitténs majoritet så beslutar. Ordförandon McGiverin har ännu endast betraktat den som en "anmälan om motion" och ej som en substantiv motion. Under tiden får man naturligtvis höra vad den Presbyterianska Kyrkans allmänna konferens har att säga och parlamentets ledamöter få därefter ännu en opinionsyttring som ledning, då det gäller att lösa den ännu svårlösta frågan.

Regeringsinspektion av bankerna.

Underhuset — och ej med mindre uppmärksamhet även landet — avväntar med stort intresse detaljerna av det länge bebådade amendementet till banklagen, som Hon. James Robb kommer att framlägga och vilket kommer att innehålla bestämmelser rörande regeringsinspektion av bankerna. Den tjänstgörande finansministern bör hållas räkning för att han ej fäst avseende vid de många invändningar och förespeglingar, som kommit från vissa håll, utan är fast besluten att ge det canadensiska folket en sådan lag, som kan återställa dess fulla förtroende till landets bankinstitutioner.

De breda linjer som allaredan framlagts för bankkommittén av ministern visa tydligt, att den föreslagna "inspektören" för bankerna kommer att förses med verkliga och omfattande maktbefogenheter, ävensom att hans konfidentiella rapporter till Departementet komma att läggas som basis för den ställning ministrarna böra intaga i sådana fall som påkalla handling. Den verkliga makten kommer att ligga hos ministern, vilken kommer att använda sig av densamma på inspektörens rekommendation.

— Mr Ernest Lapointe har under senaste tiden varit i Washington, varest han varit Canadas representant vid fullbordandet av likör-transportfördraget, "the rum-running-treaty", mellan Förenta Staterna och Canada. Detta fördrags bestämmelser kommer att inom några dagar framläggas och kommer otvivelaktigt att föranleda en längre debatt i Underhuset. Mr Lapointe var i fjor sänd till Staterna som Canadas delegat, då det gällde att undertecknа det så mycket omtalade fiskeri-traktatet, och hans närvaro igen i Förenta Staternas huvudstad är ett otvetydigt bevis för att han visat sig vara en dugande och acceptabel ambassadör till Onkel Sams rike.

I hissen. Herrn: — Går du inte illa av att fara upp och ned i hissen hela dagen lång?

Hisspojken: — Joo.

— Kommer det sig av nedförandet?

— Nej.

— Av hissens stannande?

— Nej.

— Varav kommer det sig då?

— Av dumma frågor, som folk gör, som far i hissen.

En ful herre kom in på apoteket och bad att få köpa morfin, men apotekaren nekade.

Kunden: — Ser jag ut för att vilja livet av mig?

Apotekaren: — Vet inte, men skulle jag se ut som ni, vore jag frestad att göra det.

Kom igen! Det måtte vara ett otrevligt yrke att vara inkasserare. På alla ställen ni kommer, är ni säkert ovälkommen.

— Nej, tvärtom, på de flesta ställen ber de mig komma igen en annan gång.

Varför lider ni?

Orenheter i systemet äro orsaken till de flesta vanliga åkommor.

Dessa orenheter kunna endast utdrivas, om avföringsorganen befinna sig i gott skick.

DR. PETERS

KURIKO

är känd för sina verkningar på dessa organ; den hjälper dem att avlägsna giftiga och förskämda ämnen.

Den första flaskan skall bevisa dess företräden. Den är ett gammalt enkelt örtbotemedel och innehåller ingenting som ej är välgörande för systemet.

Efterfråga den ej hos apotekare, enär den endast tillhandahålles genom speciella agenter. För närmare upplysningar tillskriv

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.

2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.

(Levereras tullfritt i Kanada)

Äro svensk-canadensarna försoffade?

En vidräkning med svenskarna i detta land.

För S. C. T. av John A. Hägglund.

Från de iakttagelser och rön jag gjort under de senare åren, har jag kommit till den slutsatsen, att det ojämförligt största antalet svenskar i detta land ha inga som hälst högre fordringar på livet än enbart att så fort som möjligt och på vilka sätt som hälst förtjäna större summor penningar som man sedan ämnar på ett eller annat sätt njuta av. Jag klandrar dem icke för att de försöka göra sig så ekonomiskt oberoende som möjligt. Men jag kritserar "guldsökarne" för deras villighet att lägga sina livs allra vackraste egenskaper på "guldkavelns" altare. Man har i jakten efter dollarn lätit sig bli så förslöad att livet icke blir någonting annat än blott och bart en existens med arbete, mat, dryck och sömn. Man existerar blott; man lever endast så att säga ett husdjursliv — utan högre fordringar på livet. Man försummar att själsligen förkovra sig helt enkelt därför, att man icke inser att livet även betyder någonting annat än mat, dryck och sömn. Svensk-canadensarne äro kroppsnjutningsegoister i ordets fullaste bemärkelse. Tillåt mig att anföra ett par personliga erfarenheter som kanske komma att klargöra vad jag åsyftar.

Förliden vår påbörjade härvarande studiecirkel en kurs i engelska språket för nykommare. En mycket ringa avgift begärdes, och man hade all orsak att tro, att kursen skulle vinna stor anslutning av de nykomlingar som vid den tiden dussinvis gingo sysslolösa i staden. Redan vid kursens början visade det sig, att endast ett fåtal voro intresserade för saken. Jag besökte därför en del s. k. "Boardinghus" och inbjödo där befintliga nyanlända att komma till lektionerna utan att behöva erlägga någonsomhelst ersättning för undervisningen. Till min förvåning uteblevo just dessa som jag inbjudit. Vad var orsaken till detta deras beteende? Alldenstund de voro utan arbete, så kunde de icke ursäkta sig med att de inte hade tid att komma med på lektionerna, som för övrigt hölles endast tre kvällar i veckan. Ingen utgift var sammanknippad med undervisningen, och de voro i behov av att så fort som möjligt lära sig landets språk. Alla förutsättningar för en talrikt besökt kurs funnos således, men trots detta brydde man sig icke om att dra fördel av de förmåner, som erbjödos. Jag har funderat över denna sak och kan inte komma till något annat resultat, än det, att de helt simpelt voro för liknöjda när det gällde att förkovra sig i språkkunskap. Man har nästan orsak att fråga om sådana personer har existensberättigande. De existera blott för att existera; utan någon som helst ambition, varmed de kunna lyfta upp sig ur "husdjursklassen".

Jag sade att svenskarna i detta land äro "kroppsnjutningsegoister" och jag har flera tydliga bevis därpå. För ett par år sedan var jag i tillfälle att besöka en aftonunderhållning vid vilken bl. a. förekom en mycket intressant föreläsning om förhållandena i Europa. De, av de närvarande, som hade större krav på livet voro idel öra, men de yngre besökarne voro inte endast ointresseade, utan tilläto sig till och med att med högljutt prat så störa föredragshållaren att han måste avsluta sitt föredrag. Jag ville knappast tro mina egna öron och ögon, ty vad jag här bevittnade var mer passande för en barbarstam än en civiliserad folksamling. Vad var orsaken till ungdomens otålighet? Jo, dans skulle förekomma efter programmets slut, och man brann av lystnad efter den njutning som finnes att tillgå i den moderna degraderande dansen.

Här ett annat exempel: En mycket framstående och för svensk-canadensarnes väl ivrande person lyckades vid ett besök i Sverige förliden år för svensk-Canadas räkning erhålla 8 s. k. "Oscar II:s vandringsbibliotek". När böckerna anlände till detta land, satte sig personen ifråga genast i förbindelse med ledande personligheter i olika samhällen och erbjöd ett bibliotek till dem om de erlade $2 som ersättning för frakt och dylikt. Ett helt bibliotek av den mest utsökta litteratur för $2, är ju det mest storartade erbjudande som någonsin gjorts här i Canada, och man hade all orsak att tro, att vederbörande genast skulle draga fördel av anbudet. Men sorgligt nog har icke ens personen ifråga fått svar på en del av dessa erbjudanden. Att det inte fattas pengar, är säkert, ty två dollars kunde man på ett eller annat sätt åstadkomma i ett samhälle på ett par hundra svenskar, och det kan ju påpekas, att man synes ha gott om pengar när det gäller att bestrida omkostnaderna för danser eller andra njutningsorgier. En erfaren föreningsledare nämnde för någon tid sedan, att det icke är lönt att anordna en fest om man inte har dans i samband med densamma. Programmet må vara så gott som helst; om dans icke förekommer, så blir festen en ekonomisk förlust på grund av det ringa besökareantalet. Vad visar det? Jo, att svenskarna i detta land lätit njutningslystnaden ta överhand och att de genom den blivit försoffade.

Vi ha under det sist förflutna året haft äran att få besök av två mycket framstående svenskar här i staden, nämligen Göran Olson och fröken Elsa Brändström. Man hade väl orsak tro, att svenskarna skulle ha fyllkat sig kring dessa personer och talrikt besökt de anordningar vid vilka de uppträdde. Men sorgligt nog voro jämförelsevis ett fåtal närvarande. Efter Elsa Brändströms föreläsningsafton och under min vandring hem därifrån, var jag i tillfälle att se dussintals svenskar hänga vid gathörnen och ägnade sin tid på biljardrummen. Samma var förhållandet efter Göran Olsons första konsert. Förutom dessa, som stodo vid gathörnen och befunо sig i biljardrummen, är det säkert att tusentals härvarande svenskar inte ens tänkte på besöken ifråga, utan helt simpelt stannade hemma.

Försoffningen ger sig också tillkänna genom fillvilja och avund bland olika grupper. Så har det t. ex. kommit till min kännedom att när en för goodtemplarrörelsen intresserad nykomling gjorde efterfrågningar hos en viss kaféägare huruvida det fanns en svensk loge här i staden eller icke, fick han till svar, att han icke visste av någon sådan organisation. Detta trots det, att sagda kaféägare en gång i tiden varit hyresvärd för härvarande goodtemplarloge.

Helt nyligen såg jag ett annat bevis på illvilja. Jag kom nämligen en dag in på ett matserveringsrum, varest en svensk organisation inlämnat en del små affischer som upplyste om att organisationen ifråga skulle hålla en fest. Döm om min förvåning, då jag fick se en person samla tillsammans dessa affischer och stoppa dem i kaminen. Vad nytta hade dessa personer av att handla på sätt som omtalats? Säkerligen ingen. Deras handlingssätt voro uttryck för illvilja och avund; de voro slavar under försoffningen.

Försoffningen ger sig också tillkänna genom det faktum att svenskarna icke på något sätt kunna enas när det gäller att tsamarbeta för en eller annan sak. Är det t. ex. inte en skam för svenskarna här i Winnipeg att vi icke ha så mycket som en svensk matservering eller ett kafé till vilket vi kunna inbjuda vänner och bekanta som besöka staden utan att behöva skämmas för platsens tarvliga utseende. Vi ha icke så mycket som ett offentligt läsrum eller en förening för tillvaratagande av våra landsmäns intressen här i staden i mera allmän mening. Vi äga inte en logiplats där våra resande kunna taga in utan fara för att bli anfallna av en oräknelig skara väggohyra. Många fler sådana brister kunde påpekas, brister som lätt kunde avhjälpas om svenskarna blott kunde ena sig om att verkligen försöka åstadkomma något. I detta fall stå vi till och med efter ruthenarna, som bl. a. äger ett stort och prydligt "Folkets Hus". Vi svenskar låta hellre både "jude och grek" få del av de medel, som, om vi blott ägde en smula sammanhållningsförmåga och vanligt sunt förnuft, kunde tillfalla oss själva och vara till en prydnad för det svenska namnet i detta land. Är det t. ex. inte så med lokaler som förhyras till våra små obetydliga organisationer, d. v. s. icke kyrkliga, när de skola arrangera en fest eller dylikt? Vi kunde med litet sammanhållning ha en svensk samlingslokal i olika samhällen. Vi kunde göra oss själva till en makt som blir respekterad och avhållen av andra nationer, om vi blott läto försoffningssömnen gå vika för en smula energi och entusiasm; om vi gjorde bruk av de medel och förmågor vi besitta. Utan ett uppvaknande från försoffningssömnen skola vi aldrig bliva i stånd att samfällt kunna uträtta någonting verkligt representativt för de 62,000 svenskar som finnas i detta land. Landsmän, jag frågar varenda en av eder, skall det fortgå såsom det hittills gjort, eller skola vi börja benytta oss av vårt stora antal, våra medel och våra förmågor i att tillsammans visa att vi komma från ett land som i nästan alla avseenden står högre än alla andra länder?

Jag vet mer än väl, att jag med dessa artiklar utsatt mig för kritik och kanske blivit missuppfattad på många handa sätt, men trots det skall jag drista mig att i ett kommande nummer framkomma med förslag och planer om vad som borde göras ifråga om att försöka få till stånd en organisation vilkens uppgift skulle vara att bliva oss själva och i framtiden hit till landet anländande svenskar till både nytta och ära. Kanhända det är lönlöst att hysa några förhoppningar i detta avseende, ty jag vet att man strax får misstankar om att jag "går någon annans ärenden" eller att jag vill "försöka sko mig på allmänhetens bekostnad" m. m. Såväl, hys vad åsikter ni vill om mig personligen, allt jag önskar är att vi åtminstone sansat och lugnt utbyta tankar i saken, och att vi sedan göra vårt bästa i att förverkliga d eplaner som framkomma. Må sedan hända vad som hända vill med mig.

Den organisation, som jag förnämligast har i tanke, är en organisation något liknande "Scandinavian American Foundation" i Förenta Staterna. Dock borde den baseras på en bredare basis än denna. Därför vädjar jag till alla som ha erfarenhet och intresse för sådan organisation att låta höra av sig samt att förslag och idéer framlämnas som man kan draga nytta av om det skulle komma så långt, att steget till en sådan förenings bildande tages, eller om man för en gångs skull gnuggar sömnen ur ögonen och utför något.

Strindberg är död.

Den 14 dis var det tolv år sedan Sveriges mångsidigaste och onekligen största författare gick till vila. Under dessa år har man granskat hans livsgärning och fått en bättre uppfattning om hans förtjänster och brister både såsom skriftställare och människa. Det torde dock komma att dröja ännu många årtionden, innan man får en mera helgjuten föreställning om det vittomfattande inflytande, som denne radikale samhällskritiker och sanningssökare utövade på sin samtid och nära eftervärld.

Att Strindberg efter döden intagit den plats i det svenska folkets hjärta, som förnekades honom i livstiden, därom vittnar i första rummet den popularitet, som hans arbeten rönt och allt framgent röna. Under tioårsperioden 1911—1921 lär ju Bonnier ensamt ha utsläppt omkring 1,200,000 volymer av hans skrifter, d. v. s. i runt tal 120,000 om året. Hans författareskap har ju också givit anledning till en icke så obetydlig litterär verksamhet i Sverige. Förnämligast äro här att anföra de värdefulla bidrag till Strindbergiana som gjorts av Warburg, Landquist, Mortensen, Erdmann och Hedén.

I Tyskland har Emil Schering berömmt Strindbergsmark under en lång följd av år. Tack vare denna omständighet — och trots Scheringsupplagans många ynkligheter — samt den tyska teaterns levande intresse i Strindberg, har man därnere på kontinenten ägnat Strindberg större uppmärksamhet än i något annat land. Sverige inbegripet. Sedan Essweins första arbete utkom 1909, har Strindberg oavbrutet diskuterats i en lång serie av arbeten, tidskriftsartiklar och uppsatser i dagliga och andra tidningar. Vad Sverige och Tyskland angår, kan man således näppeligen påstå att Strindberg är död.

Men hur förhåller sig saken i den övriga världen? Bland de slaviska folken synes Strindberg alltid ha rönt förståelse och uppskattning. De romanska däremot ha synbarligen aldrig varit särskilt intresserade i den store svensken. Med avseende på England och Förenta Staterna tro vi oss med rätt kunna säga, att Strindberg är död, icke endast i egentlig utan även i bildlig betydelse. I dessa land är Strindberg huvudsakligen bekant såsom författaren till några realistiska dramer, föreliggande i Björkmans och Olands översättningar. Tjänstekvinnans son, I—II, Röda rummet, En dåres försvarstal, Giftas och några andra småsaker. Några av dessa finnas för övrigt icke längre i tryck. Och på dessa arbeten såsom grundval sitter man till doms över kvinnohataren, bildstormaren och dåren. Följaktligen gives det här ingen kritik, som förtjänar namnet. Det lilla som åstadkommits i den vägen av Björkman, Huneker, Henderson, Heller och andra, är av ringa betydelse. Den enda bok som i någon mån bidragit till att sprida kännedom om Strindberg bland de engelsktalande folken, är Lind av Hagebys välskrivna August Strindberg, som utkom år 1912.

Det torde nu med rätt kunna frågas: Varför har Strindberg under alla dessa år icke lyckats vinna fotfäste i England och Amerika? Fast skälet utan tvivel är att söka i mer än en omständighet, beror det väl i huvudsak på att de, som besitta äganderätten till hans litterära kvarlåtenskap, d. v. s. Strindbergs arvingar och deras målsmän, sterbhuset och dess administrator, aldrig gjort något allvarligt försök att introducera författaren härute eller i England. Att saken verkligen förhåller sig så, tro vi oss kunna bevisa.

För omkring tre år sedan gjordes ett försök för att få ett systematiskt översättningsarbete i gång i Förenta Staterna. Det fattades inte kompetenta, akademiskt utbildade svensk-amerikaner vid landets lärosäten, som lovade sin medverkan. Man grep sig verket an och sonderade sterbhusets administrator i Stockholm. Denne hänvisade de intresserade till en advokat i New York. Ombudet i fråga befanns i tidens fullbordan vara både okänt och oansvarigt, och tillfälligt förföll det hela. Administratorn underrättades om förhållandet, och resultatet var ett kort, och som det syntes, tämligen näsvist svar, att han inte befattade sig med privatavtal (sic!). Nu vände man sig till ett underordnat ombud i Berlin, Justizrat Dr. Oscar Meyer. Med omgående kom ett hövligt svar med alla de åskade upplysningarna, bland annat att ombudet i New York hade entledigats, efter att ha åsamkat sterbhuset en hel del träkligheter. Han var dessutom artig nog att hänvisa till en firma i New York (The United Plays Company), som nu hade sterbhusets representation om hand. Äntligen! Man skrev och gjorde förfrågningar, men vad hände? Man fick aldrig en rad till svar.

Sedan dess ha inga försök gjorts att inträna i det Strindbergska stärbhusets mystik. Antagligen har denna högst aktiva institution inga intressen, vare sig idéella eller materiella, då det gäller att tillvaratага Strindbergsintressena bland miljoner människor, som ännu inte känna honom. Det är minst att säga oförklarligt, att Strindbergs arvingar låta sig nöja med en administration, som synbarligen så illa sköter sina skyldigheter. Detta så mycket mer, som skandinaviska författare här åtnjuta ett anseende och en popularitet såsom aldrig tillförne. Selma Lagerlöfs namn är känt från kust till kust. Översättningar av hennes arbeten utkomma nära nog samtidigt med originalen. Heidenstam, Hallström, Söderberg och andre göra alltjämt landvinningar. Hamsun, Bojer, Undset, Jensen och Nexö, för att nu nämna några få, ha gjort ett ofantligt intryck här under de senare åren. Endast Strindberg, som med lätthet torde gå utanpå vilken som helst av de ovan anförda — endast han är död.

Bland den i skandinavisk litteratur intresserade akademiska ungdomen ställes ofta frågan: Varför blir inte Strindberg översatt till engelska? Vems eller vilkas är felet? Det enda svar som då kan givas är, att Strindberg synbarligen är dömd att förföljas även efter döden av det oblida öde, som gjorde hela hans liv surt.

Hur länge skall detta pågå månne? Varför får inte Strindbergs arbeten, eller en del av dem, utkomma på engelska? Och huru länge måste Strindbergsforskningen ännu vänta på offentliggörandet av Strindbergs korrespondens, som självsvåldigt undertryckes av en viss professor i Stockholm? Den kultureilt intresserade allmänheten är berättigad till ett öppet svar på dessa frågor och väntar sig detsamma från dem det vederbör — det Strindbergska stärbhuset och dess administrator.

Filadelfia i Maj 1924.

Axel Johan Uppvall.
(Nordstjärnan.)

Köp biljetter i Canada

Blir betydligt billigare samt dessutom bekvämare.

Då man i Sverige köper biljett å Svenska Amerika Linjen från Göteborg till Halifax, så kostar det numer 415 kronor. Men ej nog därmed, ty enligt officiell upplysning till detta kontor erhållen just i dagarna, måste man i Sverige betala ett extra tillägg av 10 proc. på alla första, andra och tredje klassens biljetter köpta på Canada eller Amerika. Detta gäller alla oceanlinjer.

En del folk i Canada och Amerika ha brukat det sättet att köpa en växel eller "draft" här samt sända till Sverige för att där köpa biljett hit. Detta är dock både onödigt besvär samt kostar mera. Enligt nuvarande kurs kostar det $116:20 att köpa 415 kronor under det att oceanbiljetten köpt i Canada endast kostar $104,50, vilket utgör en besparing av $11.70. Om man därtill lägger de 10 procent extra, som måste betalas vid köp av biljett i Sverige, så spar man ytterligare $11,62 eller sammanlagt $23:32, vilket ju ej är en summa att förakta i dessa dyra tider.

Men ej nog med att man spar $23:32 med att köpa förskottsbetald eller "prepaid" biljett i Canada — man bespar sig även en mängd besvär samt gör det lättare för ens anhöriga eller vänner att landstiga i Canada. Var och en som köper biljett å detta kontor erhåller gratis all behövlig råd och hjälp. Så vilja vi särskilt påpeka att vi hjälpa er att utskriva en "affidavit" of support" att sända till den person, för vilken ni köper biljetten. Genom att hava en dylik "affidavit" kan immigranten landstiga utan vidare besvär samt behöver endast hava mellan $15 och $25 i kontanter, under det att lagen annars kräver, att immigranten skall hava $250 och detta isynnerhet under vintertid.

För övrigt vilja vi påpeka att det är bäst för svenskar att vända sig till detta kontor vare sig de vilja själva resa till Sverige eller taga över någon därifrån. Canadiska agenter ute i landsorten kunna endast sälja er biljetten under det att vi dessutom alldeles gratis hjälpa er med pass och allt som erfordras för att utan hinder resa fram eller tillbaka.

Var och en som själv ämnar resa till Sverige eller taga någon över hit därifrån, gjorde klokast uti, att först tillskriva oss och vi skola med glädje giva er alla nödiga upplysningar.

P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY.
325 LOGAN AVE., WINNIPEG.

Sänd Er Säd

til

UNITED GRAIN GROWERS LTD

Bank of Hamilton Chambers, Winnipeg

Lougheed Building, Calgary

SKAFFA Er det bästa möjliga skydd. Tusentals farmare finna säkerhet och tillfredsställelse genom att sälja sin säd genom detta farmarenas bolag.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas. Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sider, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).

684 Union Avenue, New York

M. A. Ericius Medical Institute

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

JUVEL-REPARATIONER

Send eders juveler til os for reparering. Vi beregner omkostningerne. Er de ikke tilfredsstillende, sendes dine saker tilbake i samme stand som vi mottog dem.

Fagmands-arbeide og moderne methoder garanteres din tilfredshet med en rimelig og moderat pris. Alt arbeide garanteret.

D. R. DINGWALL LTD.
PARIS BUILDING WINNIPEG

Dr. M. RADY

LÄKARE OCH KIRURG.
Invärtes sjukdomar (X—Ray)
652½ MAIN STR.
(Mellan Logan och Henry Ave.)
Kontorstimmar: 2—5 e. m. 6.30—8 e. m.
Telefon: Kontoret—A4480 Bostaden—A6118

Dr. S. C. Peterson

SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 887

Dr. T. Glen. Hamilton

LÄKARE
210—212 Somerset Bldg Winnipeg, Man.

DR. BRANDSON

LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telef. A7067

CAFE NORDEN

392 Logan Ave.
Glöm ej att besöka Café "Norden" när Ni är i staden.
God Mat och Gott Kaffe Serveras.
GÖR OSS ETT BESÖK.
AXEL HALL.

Dr. D. J. Mason

LÄKARE & KIRURG
Kontor och rum ovan Arrow Drug Store.
Telefon 81 Red Kenora, Ont.

WALTER S. JOHNSON

skandinavisk urmakare, juvelerare och gravör, 10356—101 St., i närheten av C. N. R.-stationen, Edmonton, Alberta. Speciell uppmärksamhet ges reparationer på klockor etc., insända per post. Prompt betjäning och moderata priser.

JACKSON BROS.

Speciellt uppmärksammas postorders.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
UR, och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.